

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznaila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 257.

V Ljubljani, v sredo 10. novembra 1886.

Letnik XIV.

Četrti stan.

(Konec.)

Ako to, kar smo dosihmal obravnavali, obrnemo na naše mesto, vidimo, da Ljubljana ni zadnja, kar se tiče usmiljenja do ubogih. V našem mestu imamo „deško in dekliško sirotišče“, oboje je ustanovljeno v najnovejšem času; imamo „hiralnico“ v Kravji dolini, kjer se sprejemajo stari in onemogli ljudje ne le iz Ljubljane, temveč tudi iz dežele, kajti ta zavod je z milodarovi vse dežele postavljen; imamo nadalje v manjši meri tudi „zavetišče za dečke in deklice“, kjer se bavijo šolski otroci v prostih urah. Bolj v ožjih socialnih razmerah imamo „katoliško rokodelsko društvo“, ki si ravno kar stavlja dom. Obrtniški delavci imajo „izobraževalno delavsko društvo“, namen mu je nadaljno izobraževanje. — Lepo ime, izobraženost in omika, da bi se le za tem imenom ne skrivalo kaj drugega; imamo slednjič pevsko društvo „Slavec“, pri katerim sodelujejo največ obrtniki, ki proste ure v to obračajo, da se vadijo v petji. O njih se pač more reči po nemškem pregovoru: „Wo man singt, da lass' dich nieder, böse Menschen haben keine Lieder“. Je pa še mnogo delavcev v Ljubljani po tovarnah, n. pr. pri Töniesu, Tschinkelnu in drugem. Ali bi ne bilo mogoče, tudi za take delavce osnovati društvo? Anarhisti povsod mečejo mreže in lovijo ljudi, njim ni noben delavec preslab, dobro so osnovani, to vidimo, kedar javno nastopijo. V Ljubljani niso prebivalci zadnji, kar se tiče obiskovanja cerkve; koliko moških tudi mestno oblečenih, vidiš pri službi božji dopoldne in popoldne. Ali nekako se bojé katoliškega imena in nočejo stopiti v javnost; poštene duše si pač mislijo „čemu to?“ Jaz za-se opravljam krščanske dolžnosti, drugi naj jih pa za-se. To je vse prav, ali izvanredni časi tirjajo tudi izvanrednih pripomočkov; anarhisti so bolj spretni, kakor mi, in ljuliko na skrivnem sejejo; ko pa sejanje v klasje pride, čudimo se, odkod je ljulika prišla. Toraj, ali bi ne bilo mogoče delavce po tovarnah združiti na enaki podlagi, na kakoršni je osnovano „katoliško

rokodelsko društvo“? Morda bi v prihodnjem domu „katoliškega rokodelskega društva“ tudi delavci našli svoj kot, kamor bi v nedeljah in praznikih zahajali in se pošteno med saboj zabavili; gotovo se bodo tudi izmed boljših stanov našli možje, ki bodo radi tje zahajali in kak posel prevzeli. Je pa v našem mestu še druga stvar, o kateri je že marsikdo premišljeval in bridko tožil, da so mu tukaj roke zvezane, rad bi tukaj pomagal, ali ni vedel kako?

V našem mestu je namreč na tisoče delavk v tovarni za smodke. V to tovarno hodijo dekleta in žene iz Ljubljane in okolice; koliko teh sirot je pripuščenih samih sebi in angelju varhu! Koliko izmed njih ne ume družega, nego smodko zaviti! — „Katoliško društvo“ je pred dvema letoma osnovalo večerno šolo za delavke; po dokončanem delu so zahajale delavke v mestno dekliško šolo, kjer jih je voditeljica te šole, gospá Moos, z drugimi učiteljicami podučevala v znanosti in ročnih delih. Se vé, da so tudi imeli poduk v krščanskem nauku; od kraja je bila šola premajhna, toda čezdalje več je bilo praznih klopi, in bilo je poslednjič skoro več učiteljic, kakor učenk, niso se naveličale učiteljice, marveč učenke. Sicer se pravi, žetev je velika, a delavcev je malo, tukaj pa je bilo ravno nasprotno. Kdo nam reši to zastavico? Ali se nikdo ne bode usmilil teh v nekem oziru zapuščenih žensk?

Ali ni ga človeka, da bi se poprijel tega jako težavnega, a vendar silno potrebnega dela. Posamezen človek res tega ne more zvršiti. To težko zastavico bi imelo razmotati skupno delovanje duhovske in deželne gosposke; deželna oblast naj bi na zunaj v pravnih zadevah varovala tako družbo, duhovska oblast pa bi potem skrbela za notranjo vredbo in za poduk; da se blagih učiteljic ne manjka v našem mestu, pokazalo se je ravno pri tem poskusu, ko je „Katoliška družba“ osnovala šolo. Toda, čemu bodem to dalje razpravljaj, vsakdo vidi in spozná, kako bi bilo to silno potrebno in kako bi to daleč segalo v socialno življenje. Kakošno prihodnost imajo te ženske? Ako stopi ktera od njih v zakonski stan, hodi z možem vred v tovarno, ker žena se ni drugega naučila, ter je tako primorana, otroke

drugim osebam v varstvo izročati. Srečna taka zaročenca, ki sta v stanu kaki zanesljivi osebi izročiti svoje otroke; ali vprašamo vendar, kje je v takih razmerah tista vez, ki veže stariše in otroke, ter jih vnema potem v blago in delavno življenje? Kako prihodnost imajo pa sploh pričakovati delavke v omenjeni tovarni? V mladih letih si nič ne prihranijo, na starost jih ne čaka drugega, nego britko siromaštvo.

Imele so veliko premoženje — mlada leta in zdrave roke — a te so zapravile, sedaj so pa vredne ali prav za prav potrebne krščanskega usmiljenja. V Ljubljani imamo sicer mestno ubožno hišo v Karlovskem predmestju, ali v tej hiši se sprejemajo le stari in ubožni ljudje iz Ljubljane. Le pomislimo sedaj, kam pojde na starost toliko mladih ljudi, ki sedaj dohajajo v Ljubljano iskat v tovarne dela in zasluzka? Že vem, kaj porečete: Vsaka občina naj preživi svoje reveže. Tudi prav, naj jih le preskrbi, ako jih more ali hoče. Tudi hiralnica, ki je namenjena za vso deželo, vzame le določeno število ubogih brezplačno, in kar usmiljene sestre prihranijo, dajo zopet revežem; vsak dan namreč mnogo ljudi prerede za „Bog plati“.

Za reveže v našem društvu skrbi ne uradno, marveč iz krščanskega usmiljenja in krščanske dolžnosti ustanovljeno „Vinc. društvo“, ki je osnovalo deško sirotišče in ga vzdržuje; a koliko je dečkov, ki bi bili potrebni krščanske ljubezni in izreje! Res, mnogo se je storilo in se še stori za uboge v našem mestu. A koliko je še storiti!! Sploh bi želeli, da bi se v Ljubljani ljudje ne bali toliko „katoliškega imena“; želeli bi, da bi vsi moški v Ljubljani, no, vsaj polovica njih bila pri „Vincencijevem društvu“. O koliko dobrega bi se z združenimi močmi lahko storilo, koliko hudega odvrnilo in zabranilo, in socialno vprašanje bi bilo v našem mestu rešeno brez vseh daljnih razprav, da, še celó v občo zadovoljnost.

Res je, da nekda ni bilo teh in takih društev, a tudi splošnega ubožstva ni bilo; a izredni časi tirjajo izrednih pripomočkov, saj vidite, da se je nekda v našem mestu lažje denar zasluzil, in tudi

LISTEK.

Spomini iz potovanja po Gornje-Štajarskem.

(Dalje.)

Ozrimo se sedaj še na kraj, od koder rebra prihajajo, v štirikote. Navadno se rebra naslanjajo na konzole ali polukrožne stebre, a tukaj iznenadijo nas zopet nizki baldahini. Izpod baldahinov gledajo angeljske glavice kakor izpod kake strešice in iznad baldahinov izhajajo po štiri rebra. Baldahini so morali biti graditelju sila priljubljeni, ker tudi na ozkih stenah lope je napravil po dve dolbini, pod katerimi so konzole in nad katerimi se zopet baldahini spenjajo.

Zanimive so vrata, ki drže v zakristijo. Na zunaj se končajo z okroglim lokom. Na širokem, poveznjenem žlebu opazimo čudne figuralne lepšave. Iz leve na desno se vrsté: opica, zraven nje druga, ki je jabelko, dalje dve ptici, ki se klujeta druga drugo v peruti, na to dva medvedčka, zopet dva ptiča,

žena z vrčem in mož v delavni obleki. Pod tem okroglim lokom je še le šibek šilasti lok, ki odpira prostor v zakristijo. Čudna razvrstitev, ker navadno se okrogli lok stavi v šilasti lok, tukaj je pa narobe.

Tudi to steno, skozi katero prodirajo vrata v cerkev, je graditelj poživil. Nad vratmi in ob straneh je postavil zopet konzole, na katerih se vidijo glave, ki nosijo ploščo za stojalo. Znamenita je ona, ki se nahaja na levo vstopivšemu. Strmeti se mora nad to bogato opravljeno lopo in občudovati neutrudljivo marljivost graditelja pri tem delu. Kaj čuda toraj, ako želi opazovalec tudi graditelja samega poznati. Tej želji je graditelj sam vstregel, ker na oni konzoli je možka glava s krepkimi potezami in lahno navihnenimi brkami. Pod njo se vije trak z napisom: „niclas v. admund maist d Kirchen 1445“. (Niklas von Admund, Meister der Kirchen.)

Tukaj je zidal po naročilu Sekovskega samostana, ki se je pač zanimal za St. Marein in ondoto cerkev. Saj je tu zibelka Sekovskega samostana. Tukaj so se avguštinski kanoniki najprej naselili in to je tisti kraj, ki se v listinah zove

„ecclesia honoris beate Dei genitricis Marie consecrata in loco, qui dicitur Vustriz“, po naše: cerkev v čast božji porodnici Mariji posvečena, v kraju, ki se zove Vustriz. *) Cerkev bila je še tudi kasneje njihova last in v hvaležen spomin na svojo prvo naselitev v tem kraju postavili so to lepo cerkev, ki se sme imenovati biser zgornje Murske doline.

Pospešimo sedaj svojo pot, da pridemo prej v Knittelfeld. Cesta gré tik mimo farne cerkve v Kobencu (Chumpenca so nekda pisali). Tudi ta stara gotška zgradba v Kobencu ima dve ladiji; zidana

*) Beseda „Vustriz“ pové prav to, kar znači slovenska „Bistrica“, v kasnejši nemščini prekrščena in popačena v Feistritz. V bližini St. Marein-a teče potok enacega imena. To spričuje, da so bili tudi tukaj Slovenci naseljeni. Enačih sledov nahaja se mnogo po Zgornje-Štajarskem. Tudi beseda Sekova bi znala biti slovenskega korena ter bi se slagala z drugimi krajevnimi imeni, n. pr. Preska, ki prej ko ne tudi znači izsekan kraj, kamor so se ljudje naselili. Seveda se dá izvajati tudi iz latinske besede „secare“, ki je enacega pomena z besedo „sekati“. Ko sem se nekega dne sprehajal od Sekove proti severo-vzhodu, prišel sem v vas z imenom „Windisch-Dorf“, kar tudi dovolj jasno svedoči, da so tu bili nekda Slovenci.

tovarne niso od blizu in daleč delavcev v mesto vabile. Radi verjamemo sicer, da še morda v našem mestu ni take spridenosti in brezbožnosti, niti toliko kričeče revščine, a nikar ne pripustimo, da bi stvar prišla do skrajne meje. Naše krščanstvo pa naj ne bode farizejsko, da bi se ogibali revežev; ako nam je mogoče, naj jim zraven telesnih potreb tudi duševne napake ozdravimo. Zdravi ne potrebujejo zdravnikov.

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. novembra.

Notranje dežele.

Smolkov nagovor na presvitlega cesarja v delegaciji je posebno na češke in poljske delegate silno nepovoljen vtis napravil in so osobito Poljaki Smolko prosili, da naj v bodoče ali skupni desnici, ali pa vsaj Poljakom naznani, preden bo zopet v imenu vseh govoril, da bodo vsaj vedeli, pri čem da so. Z nagovorom so pa menda tudi levičarji silno nezadovoljni in pravijo, da je bilo Smolkovo rožljanje s sabljo nepotrebno in povsem neumestno. Nekteri tudi trdijo, da so se celo na cesarjevem obrazu zapazile znamenja nevolje in nezadovoljnosti. Nemo-goe bi to ravno ne bilo, kajti Smolkov govor je res skoraj ves v nasprotju s prestolnim govorom. Prvi hud, poln groma in bliska, kakor bi se že jutri vdariti mislili, drugi spravedljiv, poln zaupanja na ohranitev miru. Vendar pa se oba v eni točki vjemata in ta je — če ne bo drugače — zvestoba narodov za slučaj vojske. Smolka jo je povdarjajoč jo ponujal, cesar je priznavajoč jo sprejel.

Državni zbor je prenehal, levičarski poslanci so šli domu v svoje kraje — na draženje in huj-skanji mesta in okraji, ki so jih volili in poslali na Dunaj, jih pridno poslušajo. V sedanjih dōbi se pa napada Pražakov ukaz zaradi ravnopravnosti je-zikov. Občinski in okrajni zastopi morajo sedaj re-solucije sklepati zoper ta ukaz; poglobitna stvar pa je, da se taki sklepi takoj brzojavno pošljejo levičarskim časnikom. V prvi vrsti pa korakajo nemške občine na Češkem in Moravskem, od tam so poslali najhujše levičarske kričaje na Dunaj, kajti na Du-naji najdejo levičarski petelini zopet ušesa, ki jih poslušajo. Vlada pa menda letos ne bode tega gle-dala z mirnim očesom. — Dotični sklep mestnega odbora v Trutnovem je vlada ustavila in zahtevala prepis storjenega sklepa. Tak prepis je vlada zahte-vala tudi od nemškega-nacionalnega društva v nekem drugem kraju.

Gališki deželni maršal dr. Zyblikiewicz se je svojemu dostojanstvu zavoljo slabotnega zdravja odpovedal. Mož je bil jako priljubljen in zato pa tudi vsi poljski listi odstop njegov silno obžalujejo. Takoj ko je odpoved došla cesarskemu namestniku v roke, podal se je ta osobno k Zyblikiewiču, da bi ga pregovoril odpoved umakniti, kar se mu pa ni-kakor ni hotelo posrečiti. Cesarski namestnik Zaleski vidoč da nič ne opravi, je rekel, da bo na najvišjem mestu že na to vplival, da se odpoved ne bo spre-jela. Zyblikiewicz ga je pa prosil, da naj tega ne stori, ker mu v resnici slabo zdravje ne dopušča še dalje v službi ostati in mu bo treba za nekaj časa še celó v kako milejšje podnebje doli proti jugu se podati. Namestnik mu bo menda knez Adrijan Sa-pieha. Dostojanstvo deželnega maršala ima tisti posel, kakor pri nas deželni glavar.

Vnanje države.

Kako je s **kandidaturo princa Valde-marja** na bolgarski prestol? Včerajnji telegram je

prinesel iz Bolgarije novico, da je njegova izvolitev v bolgarskem sobranji že dognana reč in toliko, kakor gotova. To bi že bilo, ko bi ne imeli pri tej zadevi tudi še drugi ljudje govoriti in ti so: v prvi vrsti Valdemar sam, v drugi pa Rusija. Valdemar je rekel, da tako dolgo ne sprejme nobene izvolitve, dokler mu te ne ponudi sobranje, katero bi Rusija za veljavno priznala. Do sedaj mu tudi v tem oziru še ni došlo nikako vprašanje ne od te in ne od one strani. V danskih dvornih krogih še sami ne verujejo, da bi princ Valdemar res bil bodoči bolgarski knez. Danes ali k večjemu jutri nam bo telegraf že prinesel novico, kdo naj bi bil po želji Bolgarov bodoči knez. Toda, kaj pomaga, ker bo vse to le pobožna želja ostala, kajti prav tako, kakor so Bolgari določno rekli, da si bodo kneza tudi brez ruskega dovoljenja volili (če ne bo drugače), prav tako izvestno bo Rusija vsako izvolitev zavrgla, ki bo izšla iz tega sobranja. Ob enem se pa čuje, kakor „Köln. Ztg.“ pripoveduje, da Rusija kandidira za izpraznjen bolgarski prestol nekdanjega ruskega kneza Dadian-a iz Mingrelije. Rusija mu je leta 1867 njegove pravice do knežjih posestev odkupila za 1 milijon rubljev. — Izvrstna je ta ideja, mir v Evropi bi bil zagotovljen; Rusiji bi bilo pomagano iz zadrege; kaj pa še le knezu! Lahko bi dobil za Bolgarijo dva milijona, kajti dežela je še enkrat toliko vredna, kakor Mingrelija — in bolgarskega vprašanja bi ne bilo več!

Ruski list „Novosti“ pečajo se s primero **avstrijske in ruske vojske** (armade) in pri-dejo do zaključka, da je ruska vojna zdatno boljša memo avstrijske, če tudi ne dokažejo tega ne. Da je ima Rusija veliko več, da, skoraj ravno še enkrat toliko, kakor mi, je znano. Da je ruska vojska po-zrtovalna in spretna, dokazala je v rusko-turškem boji. Kdo pa bo o naši vojski trdil, da ni hrabra, kdor jo je videl, koliko je v Bosni in Hercegovini prestala in storila. Vsekako drzna dozdeva se nam toraj trditev, da bi bila ruska vojska boljše memo naše. To se bo vse še le pokazalo, kedar armadi skupaj tresčite. Opirajoč se na boljše (?) lastnosti ruske armade „Novosti“ Rusijo pozivljejo, da naj boj, ki ga ji je Avstrija že večkrat ponujala (?), le kar brez skrbi sprejme. Če „Novosti“ morda za-htevanje Avstrije, da Rusija ne sme samovoljno Bolgarije zasesti, za ponujanje boja smatrajo, potem jim moramo že prav dati; sicer nam pa ne bode nihče zameril, če si upamo trditi, da Avstrija do sedaj Rusije še ni na boj klicala, kakor tudi ji tega še ni ponujala in ga tudi menda ne bo. Pač pa Rusija išče povoda, kje bi se dalo kaj takega iz trte izviti.

Nemškemu cesarju se je zdravje zopet zdatno shujšalo, vsled česar je včeraj po Ljubljani govorica nastala, da je že umrl. Kolikor nam je v tem oziru do sedaj znanega, belolasi vladar še ni umrl.

Med Francozi in Angleži pričele so se prav resne razprave zaradi **Egipta**. Francija namreč želi, da Angleži Egipt izpraznijo in to kar moč kmalo. Obrok naj pa določijo sami. To svojo željo objavila je Francija tudi drugim velesilam, ktere so jo vsaka po svoje tolmačile. Rusija in Turčija odgovorile ste Francozom ugodno, namreč tako, da mora Angleška iz Egipta venkaj. Lahki so pa rekli, da ne; za kar imajo svoje dobre vzroke. Želó se namreč z Angleži vred sami v Egiptu vtrditi. Vsaj o zasedanji Aleksandrije po Lahih in Angležih vzajemno je bilo že govorjenje. Avstrija in Nemčija odgovorili ste nekako zapeto, toda tako, da se je med vrsticami lahko bralo, da naj se John Bull ne mudi predolgo v Egiptu. Kakor vse kaže, se menda Angleži ne bodo posebno podvivali, ker Francozje v tem oziru niso edini.

Angležem se je jelo nekaj muditi z oboro-ževanjem svoje mornarice. Admiraliteta zahtevala je od ladjedelnega zapovedništva v Portsmouthu natančen izkaz, koliko imajo v ondašnji luki topnjač in torpednih ladij in koliko je med temi že tako

oboroženih, da lahko koj na morje odrinejo. Ob enem ima zapovedništvo naznaniti, v katerem času da si upa ostale ladije oborožiti. Dalje pravijo, da je 12 vojnih parnikov dobilo ukaz takoj za službo pripraviti se. Oni vojni parniki prve pomorske di-vizije, ki imajo sicer nalog v rezervi ostati, dobili so povelje, da naj se kar moč hitro za odhod pripra-vijo. Neoklopnih ladij in topnjač bi se takoj lahko veliko število v vojno službo postavilo, kar je pa večjih oklopnih, so pa ali v popravilu, ali pa še na topove čakajo. Iz vsega je razvidno, da so na An-gleškem gledé ohranjenja miru silno sumljivi in mu prav nič ne zaupajo, sicer bi na hiteli tako, kakor so jeli. Pa tudi angleška diplomacija jela se je v najnovejšem času prav krepko gibati. Velikobritanski sporočnik na Dunaji, Paget, odpotoval je v London. Pred svojim odhodom obiskal je grefa Kalnoky-ja, s katerim se je prav dolgo razgovarjal. Izvestno Vam mora imeti jako važne novice, da jih nikomur ne zaupa, temveč se sam potruji v London. Ob enem se tudi trdi, da ste se v poslednjem času Angleška in Avstrija zdatno približali. To prijaznost tolmačijo si tako, da bi skupno izrekli svoj „veto“, če bi Rusija Bolgarijo zasedla. V notranje bolgarske zadeve se pa menda ne mislijo vtikati. Tako bo menda tudi res, kajti nadjati se je, da si bode Av-strija, kakor tudi Angleška dobro premislila, preden bi v resnici po orožji segla.

„Missions Catholique“ objavijo zadržaj pisma, ktereга je **perzijski šah** v priliki, ko je bil msgr. Thomas imenovan za apostolskega delegata v Perziji, pisal sv. očetu Leonu XIII. Pismo je za-nimivo zaradi posebnega na Vzhodu navadnega na-šopirjenega sloga. Gospodar „kraljestva solnca“, ki imenuje katolike sploh kristijane, piše: „Svetemu očetu, poglavarju krščanstva, zeló častitemu in zeló vzvišenemu papežu! Pismo, s katerim Ste Nas poča-stili, prišlo je do Naše cesarske osebe. Msgr. Thomas-a Smo povabili k posebnemu zaslisanju in Smo ga počastili z Našo cesarsko naklonjenostjo. Ves svet pozna Našo naklonjenost do vseh vero-izpovedanj, ki so v senci Naše veledušnosti in po Naši volji; toraj je očitno, da se Naše varstvo raz-teza tudi na kristijane, ki živé v Naši državi. Cesarskega varstva in cesarske naklonjenosti ne po-grešajo ne oni, niti Vaši svečeniki in je tudi ne bodo pogrešali. Oblastim Smo ukazali, da naj nek-danje naklonjenosti do krščanskega prebivalstva skrbno varujejo in mu podpora in pomoč dajo. Isto tako, kakor Vaša Svetost, upamo tudi Mi, da si bode nov nadškof, kakor njegov prednik, pridobil si Naše spoštovanje, in da se bode na vso moč trudil, da ohrani dobre odnose in da ožje sklene vez, ki druží naša dvora. Ponavljamo Vaši Svetosti svojo osebno in posebno spoštovanje in vošimo iz vsega srca, da Vaše prvomašništvo traja mnogo let. Isto tako mislimo, da Nas ne bote pozabili v Vaših molitvah. Dano v Naši palači v Teheranu, 29. Safara v 37. letu Naše vlade. Sultan Nasir-ed-din-šah Kadšar, ki zaupa v Boga milosti.“ — Tako je pisal mohamedan sv. očetu. Kaj pa krščanske vlade?

Izvirni dopisi.

Iz Postojnskega okraja, 6. novembra. Težko in tudi dolgo smo čakali, da bi kaj zvedeli o kandidatih za izpraznjeno mesto deželnega in državnega pe-slanca za Notranjsko. Oglasil se je zdaj izvrševalni odbor kluba narodnih poslancev v Ljubljani in „več volilcev“ razglša tudi izjavo vladnega svetnika g. Antona Globočnika do tega odbora. Z veseljem smo brali to izjavo in radostno jo pozdravljamo, kajti boljšega poslanca nam pač ni mogoče dobiti, kot je imenovani občespoštovani in tukajšnjemu okraju nepozabljeni gospod. Temeljito izveden v vsih strokah politične in sodnijske uprave, neumorno delaven, je bil dolgo let svojega bivanja na Notranjskem res veren sin svojega naroda, in veren katoličan ne le v besedi, ampak tudi v djanji. Veren narod-njak, kajti Notranjsko se mu ima v narodnem oziru veliko zahvaliti. Drugod so tū in tam — malo da ne po vsem Slovenskem — hudi in silno pri-tiskali narodnjake, a gospod Globočnik narodnega gibanja ni nikdar oviral, temuč tudi v hudih časih mu privoščil prostost in ga še celó podpiral, kolikor mu je le pripustila njegova služba, da bi si kdo drug toliko ne bil upal. Znana mu je v Postojnskem okraji vsaka vas, skoraj, da vsaka hiša in vse nji-hove potrebe. Vselej in povsod je rad pomagal, ni-kdar ni hotel škodovati, tudi takim ne, ki so ga žalili in mu nasprotovali. Šolska statistika Postojn-skega okraja priča, koliko je delal od nekdanj za šolo. Ni se bati pri njem, da bi iskal zasebnih koristi; tega mu ni treba, nikdar ni hlepel po vikših službah in časti, a je tudi popolnoma neodvisen z ozirom na svoje vsestranske razmere in toraj popolnoma za-nesljiv.

je pa kaj priprosto in trezno, ter se gledé zanimi-vosti nikakor ne dá meriti z ono v St. Marein-u. Idimo toraj dalje ob Muri z vlakom, ki je namenjen proti Bruck-u.

Dolgočasno, deževno vreme mi je tudi ta pot razgled po okolici zaviralo; dobro, da dolina ni pre-široka in se tudi ob deževnem vremenu večinoma lahko pregleda. Vlak vozi mimo Kraubatha (Chro-wath), St. Michael-a in Leobna. Pri zadnjem mestu nareja Mura krivino in ga nekako v polukrogu ob-teka, mesto stoji toraj na poluotoku. Od tod bi se dalo izvajati tudi slovensko ime Ljubno (Liubana, Leoben), ki bi bilo potemtakem sorodno z imenom Ljubljana. — Ima 5491 prebivalcev. Od tod vedno proti vzhodu se pride do Bruck-a ob Muri.

Pri prihodu v to mesto je kar curkoma lilo, gromelo in treskalo, da je bilo groza. Prošt tega mesta, dr. Franc Weinberger, ktereга sem spoznal v Sekovi, nas je kaj prijazno, gostoljubno sprejel in prenočil. Drugo jutro (12. avg.) sem maševal v on-dotni stari farni cerkvi ter si jo potem nekoliko ogledal. Stavba je precej tesna, ima le eno ladijo ter je zidana v gotskem slogu leta 1464. Mene za-nimala je tem bolj, ker je tukaj kratek čas župni-

koval kasneji blagi škof Ljubljanski, Urban Tekstor (Textor) (1543—1558), ki je veliko pre-zgodaj zapustil škofijo Ljubljansko ob času, ko bi ga bila najbolj potrebovala; prej ko ne bil je žrtva zagrizenih luteranov.

Vkljub slabemu vremenu odrinememo na to okoli 7. ure z vozom dalje na božjo pot proti Mari-jinemu Celju (Maria-Zell). Glavna smer te poti gré proti severu. Pri Kapfenbergu se zavije iz muriške doline na levo v dolgo ozko dolino Thörl, katero pretaka potok enacega imena. Ob obeh stranéh dviguje se precej strmo hribovje, do vrha gosto obraščeno s smrečjem in jelovjem, zlasti pa raste tū mnogo mecesnovega lesa. Dolinica se le redko nekaj malega razširi, kjer bi se dali videti v ozadji stoječi višji vrhovi, ko bi jih ne zagrinjali gosti oblaki. V teh gozdih so imenitui lovi na divje koze in menda celó na jelene. In, kdo bi si mislil, tudi jaz sem imel srečo na dveh strmih skalah videti dve divji kozi, visoko gori nad počevjem; a žal! da ste bili le delo človeških rok.

(Dalje prih.)

Dasi mu v Logaškem okraji nadrobne posameznosti niso tako dobro znane, bo vendar gotovo tudi vse ondote opravičene zahteve in želje kot dolgoletni sosed vedel pa tudi rad poslušal in vestno zastopal. Doda se smoj se Postojnski Notranjci vdajali pri volitvah večkrat Logatčanom, zdaj naj se pravični in pošteni Logatčani tudi na nas ozirajo in z nami volijo. Vsaj si Notranjsko le čestitati sme, da jej je na ponudbo toliko izvrsten in zanesljiv poslanec.

Najboljše bi bilo, da bi g. Globočnika izvolili tudi za deželno poslanstvo če tudi ne kandidira, kajti tudi za to bi boljšega moža ne mogli najti. Pa vsaj še ni zamujeno; modri in vestni volileci bodo gotovo dobro in brez strasti preudarili, kdo da ima možnost in tudi resno voljo, njihove koristi in potrebe zastopati, ter bodo brez ozira na kake malenkostne osebnosti oddajali svoje glasove po resničnem prepričanju!*)

Iz Kroke, 8. novembra. Od vseh strani Slovenije dohajajo sporočila, kako marljivo se snujejo podružnice družbe sv. Cirila in Metoda. Tudi mi imamo tako podružnico za Kropo, Kamnogorico in Dobravo. Začasni odbor je bil izvoljen 17. januarja t. l. in kmalo po vladni dovolitvi se je konstituirala podružnica, ki sedaj šteje 4 ustanovnike, 38 letnikov in 10 podpornikov. Po številu prebivalstva je sicer malo udov za tri take občine, ali po ubožnosti našega kraja je vendar zadosta velik uspeh. 29. jun. t. l. je poslala naša podružnica glavni blagajnici 72 gld. 75 kr. in upamo, da pošljemo kmalo zopet znatno svoto. Svoje upanje stavimo na prihodnjo veselico s tombolo v nedeljo 14. t. m., ktere dobiček je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. To bo naše podružnice prva veselica, kakor jih priporoča osrednje vodstvo v pozivu od 6. avgusta t. l.; naj bi tej sledile predpustom še druge!

Načelnštvo in veselični odbor je določilo vstopnino le na 10 kr. za osobo, zanašajoč se zato obilnišega obiskovanja; premožniših vdeležencev radodarnosti se ne bodo stavile meje. Tudi od tombole pričakujemo dobrega uspeha. Za njo so nam že zagotovljena lepa, dragocena darila trajne vrednosti in mnogo dobitkov za domačo porabo. Veselica bo obsegala govore, petje in deklamacije. Pri petji se bo posebno izkazala, temu je nam porok že mnogo drugih prilik in naša vrla pevska družba „Odmev“, kateri načelnik je naš neumorno delavni, za narodno petje jako vneti g. učitelj in blagajnik podružnice. Po dosedajnem zanimanju soditi, nadejati se nam je ne samo prav veselega večera, ampak tudi za društvo znatnega gmotnega uspeha. Da se doseže ta uspeh, je treba, da so složni vsi domači udje prekoristne družbe sv. Cirila in Metoda, vsi narodnjaki iz Kroke, Kamnogorice, Dobrave in iz sosednih krajev. Nikdo, brez razločka stanú, naj toraj ne izostane, vsakdo naj položi po zmognosti svoj dar na žrtvenik domovine; upamo, da celó naši trpiní, delavci, ne bodo izostali. Naj toraj ne bode med nami nikdo, ki bi rekel iz osebnih, toraj publih, vzrokov: „Ako je ta pri tej družbi, mene ne bo“ ali: „Ker je ta narodnjak, jaz ne bom.“ Pri taki priliki morajo biti pozabljeni prav vsi osebni oziri, ker tū ne gré za posameznega, ampak za slovenstvo, za omiko, za vero našega ljudstva; kajti družba sv. Cirila in Metoda je zato ustanovljena, da čuva te vsakemu pravemu zavednemu narodnjaku najsvetejše svetinje slovenske. —lj.

Iz kranjsko-štajarske meje, 7. novembra. Vsled letošnje bogate sadne letine spodobi se, da se spominjamo tū pri nas najodličnejšega sadjerejca na Kranjskem, prečastitega gospoda župnika v pokoji in misijonarja Franca Pirea. Kako je ta gospod že pred petdesetimi leti djansko in pismeno pospeševal sadjerejo po naši deželi, je še dobro znano. Njegova „Knjižica o sadjarstvu“ je s pomočjo kranjske kmetijske družbe prvič izšla leta 1830 v obsegu 80 strani, drugič leta 1835 obsegala je že 8 strani več, in čez kakih deset let je doživela že tretji natis z 125 stranmi, ter se zadnja izdaja še sedaj v marsikteri kmečki hiši po Kranjskem nahaja.

Vместno bi toraj bilo, ko bi kranjski sadjerejci po tolikanj bogati letini nabirali svoto za primeren spominek spretnemu pisatelju pokojnemu g. Pireu, ter se s tem skazali hvaležne svojemu rojaku. Spominek naj bi se potem postavil na kak očiten prostor v beli Ljubljani. Na delo toraj rojaki! kajti,

*) Popolno enake misli in želje so izražene v nekem dopisu iz Vipave, ktereга zato ne objavljamo, da se ena in ista reč ne ponavlja. Vredn.

ako si je že kdo naših rodoljubov zaslužil spominek, si ga je ranjki gospod Pire gotovo tudi. Nismo hvaležni potomeci, ako se ne spominjamo slavnih naših domačih prednikov! Sadjerejec.

Domače novice.

(„Sokol“) ima danes zvečer ob 8. uri streljanje s polcem na kegljišči v Ljubljanski čitalnični restavraciji.

(Umrli je) v Ljubljanskih odličnih krogih dobro znani generalmajor Maks vitez Köhler sinoči ob 1/2 6. uri po dolgi in hudi bolezni. Star je bil še le 56 let. Pogreb bo jutri popoldne ob 4. uri iz Starega trga hiš. št. 2 k sv. Krištofu.

(Konjskega mesarja) v Ljubljani ni več, mu menda ni neslo. Vsega skupaj je zaklal menda 122 konj.

(Kdo ima prav?) Današnja „Laib. Ztg.“ objavlja, da je ranjki Rozman, ki so ga včeraj pokopali, volil dijaški kuhinji 3000 goldinarjev. Privatni dobro podučeni viri pa trdijo, da je ta denar ranjki določil ljudski kuhinji. Tudi nam je neumljivo, kako da bi dva sorodnika, ki sta imenovana glavnima dedičema, do smrti lakoto trpela, Marijanišče bi pa glavno zapuščino živalo. Kdo pa po smrti imenovanih dveh? Pojasnila v tej zadevi se prosi.

(Za vladnega tajnika) na Kranjskem povišan je c. kr. okrajni komisar gospod Ludovik markiz Gozani.

(Nova knjižica.) „Domoljubno deželno pomočno društvo za Kranjsko“ dalo je ravnokar na svoje stroške na slovenščino preloženo knjižico: „Žepna knjiga za nosilce ranjencev avstrijske družbe rudečega križa“ na svitlo. Na to knjižico opozarjamo posebno one, kateri se hoté v sili posvetiti prostovoljnemu zdravstvenemu poslu.

(Deželno domoljubno pomočno društvo za Kranjsko) naznanja, da je vsled sporazumljenja med vodstvom avstrijske družbe rudečega križa in vojnim ministerstvom sprejelo dne 29. maja t. l. v svoje varstvo in upravo do zdaj v garnizijski bolnici Ljubljanski v varstvu se nahajajočo obleko za moštvo z drugo upravo vred, kakor tudi na Ljubljanskem polji nahajajočo se zalogo z vozovjem za nosilce ranjencev kolone št. 16. Takoj, ko je društvo prevzelo vse to v svojo upravo, razširilo se je delovanje in delokrog društva, oziroma njegovega odbora, kajti takoj so se morale na poslopji shranišča izvršiti nekatere poprave. Dotične poprave in dogradbe izvršili so dotični podjetniki s pomočjo in pod vodstvom c. kr. inženirja g. Ivana Böltza v popolno zadovoljnost in društveno vodstvo avstr. družbe rudečega križa na Dunaji izrazilo je v posebnem pisanju omenjenemu stavbinskemu uradniku svojo zahvalo za njegovo strokovnjaško pomoč ter domoljubno in nesebično sodelovanje.

(Srebrni zaslužni križec s krono) pripel je minulo nedeljo Litijskemu c. kr. okrajnemu stražmeštru orožništva, gosp. Josipu Haslingerju, njegov deželni zapovednik c. kr. ritmajster gosp. Smetana vpričo obilnega ljudstva jako slovesno. Na slavnost se je zbrala vsa Litijska inteligenca in mnogo naroda.

(Vabilo) na večerno zabavo, ktero priredi Kropinsko-Kamnogoriško-Dobravsko podružnica družbe sv. Cirila in Metoda 14. novembra 1886 ob 1/2 7. uri zvečer pri gosp. Val. Klinarji v Kropi. Vspored: 1. Slavnostni govor. — 2. „Pozdravljam te, gorenjska stran.“ Zbor. — 3. „Slovo od lastovke.“ Čveterospev. — 4. S. Gregorič: „Blagovestnikom.“ Deklamacija. — 5. „Domovini.“ Zbor s tenor-barito-solo. — 6. „Tičica gozdna.“ Čveterospev. — 7. Cegnar: „Pevčeva kletev.“ Deklamacija. — 8. „Potovanje naše veselje.“ Zbor. — 9. Tombola. — Po tomboli prosta zabava. — Vstopnina za osebo 10 kr. Čisti dohodek je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Preplačila v dobrodelni namen se hvaležno vsprejemajo. — K obilni vdeležbi vljudno vabi odbor.

(Dijaška kuhinja na Ptui) vrlo prospava. Znova so darovali znatne svote nastopni č. gg.: Jos. Zelenik, odgojitelj v Bechini na Češkem, 30 gold.; o. Aleksander Sovič, župnik pri sv. Trojici v Haložah 15 gold.; Vink. Sevsak, farni oskrbnik v Dvoru na Koroškem 5 gold.; Slovenci v Ljubnem na Gorenjem Štajarskem na mesec 5 gold.; Fr. Dovnik, duhoven

pri sv. Petru pod Gradcem 2 gold. Vsem blagim dobrotnikom slava in prisrčna zahvala! Za nadaljne milodare prosi č. g. o. Benedikt Hrtiš, gvardijan na Ptui.

(Prihod nadvojvode Otona) z visoko soprogo v Celovec predvčeranjem je bil jako navaden, ker je bil jutraj zгодаj ob 5. uri. Tem sijajnejši pa je bila potem zvečer bakljada, ki so jo napravili gasilci in veterani s pevci vred. Vojaška godba svirala je avstrijsko in nemško himno.

Razne reči.

— V Rimu se vsako leto obhaja na dan 3. novembra spomin, ko je papeževa armada s pomočjo francoskih vojakov vžugala laške rovarje. Ljudje, ki so papežu dežele oropali, so letos ta dan posebno slovesno obhajali. — Katoliške shode so prepovedovali, češ, da so zdravju nevarni, a rovarjem je vse dopuščeno. Menoti Garibaldi, vreden sin Jožeta Garibaldija, je izdal za ta dan prav širokousten razglas, v katerem ščuje zoper klerikalce, psuje papeštvo, ter ga dolži, da se je od nekaj ohranilo le s tujo oblastjo, a pri Mentani so bili njegovi dnevi šteti, in papeštvo je bilo pokopano na veke! — V teh okoliščinah se pa svet še čudi, ako sveti Oče govore o preganjanji sv. vere.

— Zakaj se katoliška cerkev na Angleškem razširja? Anglikanska cerkev se imenuje škofovska (episkopalna) in nje poglavar je — angleški kralj ali kraljica. Ti državni škofje imajo dobre službe, so popolnoma v državnih, t. j. vladnih rokah, zato pa tudi nič ne morejo opraviti zoper brezbrojne verske ločine (dissenters); teh je okoli 5 milijonov, oni podpirajo „Gladstonovo liberalno politiko“, kedar se postavi zoper državno cerkev. Ker je toliko zmešnjave v verskih rečeh, hrepené boljši ljudje po večji verski edinosti; ritualisti (ločina v angleški državni cerkvi, ki je najbliže katoličanstvu) bijejo z verskimi ločinami boj na življenje in smrt, ozirajo se pa na versko središče zunaj dežele, in bi skoraj rekli, da so ene misli z Rimom. — Poglavitni vzrok gibanju ritualistov je to, ker na Angleškem protestantizem ni bil strogo izpeljan in se je mnogo naprav iz katoliške cerkve ohranilo tudi v angleški (episkopalni) cerkvi. — Kakor drugod, n. pr. na Ruskem, je tudi na Angleškem država poglavitna podpora verskemu razkolu, kateri je tesno zvezan z državno upravo, toraj je poplavljanje in spreobrnjenje tako težko.

— Misijon v Liverpoolu na Angleškem vršil se je v teku preteklega meseca. Misijonski govori so bili v 28 katoliških cerkvah in je pri tej pobožnosti delovalo 23 pasijonistov, 27 redemtoristov, 10 jezuitov, 10 dominikancev, 3 lazaristi in 3 oblatovci. Toraj skupaj je bilo 86 cerkvenih govornikov.

— Zakaj so Nemci miroljubni? Na to odgovarja „Mosk. Ved.“, da je knjižica „die Wehrkraft Oesterreichs in der zwölften Stunde“ tudi v nemških vojnih krogih zbudila pozornost na sedanje stanje nemške vojne in da se je opazilo, da je ona (vojna) od l. 1870 nastopila rakovo pot. Na Nemškem se jemljó v generalni štab nesposobni samo po protekelji, in da so med njimi taki, ki niso izvršili predpisanih izpitov... Kar pa se „možtva“ tiče, jih je veliko med njimi navzetih demokratskimi načeli, in zaradi tega niso zanesljivi. — Razun tega nemška vojna šteje manj mož, kakor francoska ali ruska. To je toraj velik vzrok nemškemu miroljubju“. Sicer je pa na Nemškem veliko takih, ki bi vojsko radi imeli iz posebnih vzrokov, zato hujskajo na vojsko.

— Nekaj o koleri. L. 1832 se je kolera prvič pokazala v Parizu. Verni kristjanje so se sicer prestrašili, toda niso obupali. Storili so vse, kar je bilo mogoče, da se obvarujejo ljute morilke, pa niso pozabili pripravljati se za večnost, ako bi jih Bog v tem času poklical na sodbo. Bilo je pa tudi v tem mestu mnogo takih, kateri so se norčevali s kolero. Napravili so le ti v postnem času veselico s plesom in drugimi razuzdanostmi. Prvih obiskovalcev te veselice eden h krati začne zdihovati, potegnejo mu krinko iz obraza, kar zagledajo blede obličje, in notranje bolečine poznale so se mu na žalostnem obličju. Strah in groza spreleti navzoče; njega in še nekaj drugih so kar v norčevski obleki spravili na voz in odpeljali v bolnišnico, kjer so v groznih bolečinah umrli. Ker se takih mrličev ljudje navadno boje, djali so jih kar v norčevski obleki na mrtvaški oder in so take pokopali. Strašna pot; iz plesišča pa pred sodbo Božjo. — Prav je in naša dolžnost, da se v takih časih brez potrebe ne zoprstavljamo nevarnosti, a kristjan o takih prilikah tudi ne sme pozabiti na zveličanje svoje duše. — Bila je v nekem kraju l. 1856 huda kolera, mladi ljudje, ki so tudi na kmetih dovelj nerodni, ob tistem času niso drugega govorili in drug drugega popraševali, kakor kedaj pojdeš ti k spovedi... Srečno ljudstvo, ki se še Boga boji!

— Trtna uš je na Francoskem za dvajset milijard škode napravila, toraj štirikrat toliko, kolikor

so Francozje po francosko-nemški vojni odškodnine plačali Prusom. Ako ne bode moč tega škodljivca v omenjeni deželi uničiti, je lahko mogoče, da, kar se tiče vinoreje, Francoska na nič pride. Leta 1873 so pridelali na Francoskem 35 milijonov hektolitrov vina; l. 1874 še enkrat toliko, in sicer 63 milijonov; leta 1875 toliko, kakor nikoli poprej, 83 milijonov; leta 1881 ga je bilo le 34 milijonov; leta 1883 36 milijonov, leta 1884 35 milijonov in leta 1885 pa komaj 28½ milijonov. O letošnjem pridelku se toliko vé, da bode še slabši od lanskega. Nektere občine na južnem Francoskem, ki so ga pridelale po 150 do 200.000 hektolitrov, ga sedaj pridelujejo komaj toliko, kolikor ga župnik pri sveti maši potrebuje. Nekteri vinogradi, kateri so nesli prej po 100.000 frankov, ne donajajo sedaj nič. Trtna uš je vse pokončala in nihče neče zemljišča tudi za slepo ceno ne.

Telegrami.

Trnovo, 10. nov. Stambulov je v tajni seji razložil vzroke zakaj da ni več mogoče Battenberga voliti in je priporočal izvolitev Valdemarja. Če bi pa sobranje zopet Battenberga volilo, vlada odstopi. Tudi nekdanji vodja Battenbergove stranke, Stojanov, priporočal je izvolitev Valdemarja. Naposled so se vsi zjediniili za Valdemarja, katerega so danes tudi vresnici izvolili za bolgarskega kneza.

Petrograd, 9. nov. „Journal de St. Petersburg“ priznava prestolnemu govoru avstrijskega cesarja miroljuben značaj in pomirljiv vpliv, ki iz tega izvira in se z ruskim zmernejim postopanjem vjema.

London, 10. nov. Salisbury izjavil se je na lordmajorskem banketu, da bo angleška v bolgarskem vprašanju postopala v sporazumljenji z velevladstvi. Britanskih interesov bolgarsko vprašanje naravnost ne prizadeva. Pač pa je močno prizadeta avstro-ogrška in imajo njeni sveti velik vpliv na britansko vlado. Salisbury se nadja, da se bode mir ohranil.

Umrli so:

V bolnišnici:

7. nov. Marija Laznik, delavčeva hči, 18 dni, jetika.

Tuji.

8. novembra.

Pri **Mattéu**: Schild, Lederer in Blitz, trgovci, z Dunaja. — D. Wachtl, trgovec, iz Pelznja. — Pertz, zasebnik, z družino, iz Palegre. — Karl Reichart, potovalec, iz Trienta.

Pri **Stonuz**: Izak Schalinaky, učitelj, iz Rusije. — H. Mau, potovalec, iz Berolina. — Schwab in Hoche, potovalec, z Dunaja. — Adolf Ziffer, potovalec, iz Brna. — A. Jurischovit, trgovec, iz Gradea. — Moric Rosenfeld, trgovec, iz Siofoka. — C. Bouvier, tovarnar, iz Radgone. — M. Matsehnig, zasebnica, iz Postojne. — Eugen Seh, c. k. poročnik, iz Ljubljane. — P. Roskadi, zasebnik, iz Trsta.

Pri **Bavarskem dvoru**: Viktor Neugebauer, uradnik, iz Št. Mihora. — J. Kozjek, krčmar iz Lesec.

Pri **Južnem kolodvoru**: Šnefel in Nothel, zasebnika, iz Galicije. — Anton Schork, zasebnik, iz Gradea. — Kandini, zasebnik, iz Milna. — Marija Feldkireher, zasebnica, iz Št. Mihora. — Janez Kolbesen, uradnik, iz Kočevja. — P. Gruden, posestnik, iz Logatec.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
opazovanja	7. u. jut.	727-79	+10.8	sl. jzap.	oblačno	4.40
	9.2. u. pop.	727-43	+13.6	sl. vzh.	oblačno	dež
	9. u. zveč.	728-83	+7.4	sl. vzh.	jasno	

Dopoludne dež, okoli poludne se je zjasnilo, svitla noč. Srednja temperatura 10-6° C., za 5-6° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

10. novembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 60 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84 „ 65 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113 „ 25 „
Papirna renta, davka prosta	100 „ 80 „
Akoije avstr.-ogerske banke	871 „ — „
Kreditne akoije	282 „ 50 „
London	125 „ 35 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 90 „
Ces. cekini	5 „ 91 „
Nemške marke	61 „ 30 „

Izdajatelj in odgovorni urednik: Matjaž Močnik.

Št. 7179.

Razglas.

(2)

Deželni odbor kranjski objavlja, da so s svojim razglasom dne 18. oktobra 1886, št. 6800 napovedane odkupninske obravnave osamostojni deželni nakladi po 6 gld. od vsakega hektolitra (oziroma po 6 kr. od vsakega litra) porabjenih žganih pijač (žganja, špirita, ruma, araka, punčnega cveta, rozolije, likera in poslaščenih žganih pijač sploh) za leto 1887 za posamezne zdolej omenjene davčne okraje določene, kakor pri vsakem okraji zaznamovano. Pri tej priliki se vnovič objavlja zadavne letne odkupninske poprečnine in dostavlja, da pri odkupninski obravnavi mora prisotna biti večina vseh obdačenih obrtnikov davčnega okraja po obojih in po obsegu obrta; da mora ta večina pritrditi odkupninski pogodbi; da pooblastenci obrtnikov morajo seboj imeti legalizovana pooblastila in konečno, da se odkupninski pogoji poizvedo pri deželnem odboru kranjskem in pri c. kr. okrajnih glavarstvih.

Te odkupninske obravnave se bodo vršile za davčni okraj:

Postojna, z odkupninsko poprečnino 2400 gld., dne 16. novembra 1886 dopoludne v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Postojni;

Vipava, z odkupninsko poprečnino 400 gld., dne 18. novembra 1886 dopoludne v pisarni c. kr. davčnega urada v Vipavi;

Senožeče, z odkupninsko poprečnino 1200 gld., dne 20. novembra 1886 dopoludne v pisarni c. kr. davčnega urada v Senožečah;

Bistrica, z odkupninsko poprečnino 1600 gld., dne 22. novembra 1886 dopoludne v pisarni c. kr. davčnega urada v Bistrici;

Krško, z odkupninsko poprečnino 600 gld., dne 24. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Krškem;

Mokronog, z odkupninsko poprečnino 1600 gld., dne 20. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Mokronogu;

Rateče, z odkupninsko poprečnino 300 gld., dne 22. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Rateči;

Kostanjevica, z odkupninsko poprečnino 400 gld., dne 23. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Kostanjevici;

Radoljica, z odkupninsko poprečnino 10.000 gld., dne 18. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Radoljici;

Kranjska gora, z odkupninsko poprečnino 2800 gld., dne 20. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v gostilni gospoda Janeza Hribarja v Kranjski gori;

Kranj, z odkupninsko poprečnino 14.000 gl., dne 20. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Kranji;

Škofja Loka, z odkupninsko poprečnino 5200 gld., dne 17. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v občinski pisarni v Škofji Loki;

Tržič, z odkupninsko poprečnino 4000 gld., dne 23. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v občinski pisarni v Tržiču;

Logatec, z odkupninsko poprečnino 2000 gl., dne 16. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Logatcu;

Idrija, z odkupninsko poprečnino 1600 gl., dne 22. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Idriji;

Lož, z odkupninsko poprečnino 3000 gld., dne 19. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Ložu;

Ornometelj, z odkupninsko poprečnino 400 gld., dne 18. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Ornometlju;

Metlika, z odkupninsko poprečnino 400 gl., dne 22. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Metliki;

Litija, z odkupninsko poprečnino 6000 gld., dne 19. novembra 1886 dopoludne ob 10. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Litiji;

Zatična, z odkupninsko poprečnino 1600 gl., dne 22. novembra 1886 dopoludne ob 10. uri v gostilni g. Fortune v Zatični.

Novomesto, z odkupno poprečnino 1600 gl., dne 22. novembra 1886 dopoludne ob 10. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Novem mestu;

Žužemperk, z odkupno poprečnino 600 gl., dne 17. novembra 1886 dopoludne ob 10. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Žužemperku;

Trebnje, z odkupno poprečnino 400 gld. dne 20. novembra 1886 dopoludne ob 10. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Trebnju;

Kamnik, z odkupno poprečnino 12.000 gold., dne 16. novembra 1886 dopoludne ob 10. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Kamniku;

Brdo, z odkupno poprečnino 2400 gl., dne 17. novembra 1886 dopoludne ob 10. uri v pisarni c. kr. davčnega urada na Brdu;

Vrhnika, z odkupno poprečnino 2000 gld., dne 22. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada na Vrhniki;

potem za davčni okraj Ljubljanske okolice z odkupno poprečnino 14.000 gld. in za Ljubljansko mesto z odkupno poprečnino 14.000 gl., — skupno dne 23. novembra 1886 dopoludne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Ljubljani.

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, 7. nov. 1886.

Naznanilo in priporočilo.

Udano podpisani dovoljujem si prečestiti duhovščini in slavnemu občinstvu naznanjati, da se moja

knjigoveznica

od 10. maja t. l. nadalje nahaja na sv. Petra cesti št. 6, nasproti gostilne pri „Avstrijskem cesarju“.

Priporočam se vsem, da me v novem stanovanju podpirati blagovolijo, kakor so me do sedaj. Skerbel bom naročnikom vselej naglo in dobro postreči. Priporočam se prečestiti duhovščini za prevezovanje „Missale Romanum“, „Brevirjev“ in vseh drugih liturgičnih knjig; učiteljem in čitalnicam za vezanje šolskih in knjižničnih knjig; uradnikom in župnikom za vezanje uradnih knjig. Vnanjim naročnikom pripravljem sem pri večjih pošiljavah povrniti vožne ali druge stroške; Ljubljanskim naročnikom pa, katerim čas ne dopušča zaradi oddaljenosti tu sem priti, pridem ali pošljem sam po delo, naj mi le po dopisnici ali kakor si bode, naznanijo dan in uro, kdaj da pošljem, ali pridem po delo. Vedno bom pripravljen, vsako, tudi najmanjše delo prevzeti in ga ročno izvršiti. Konečno se priporočam tudi še za galanterijska in kartonažna dela z zagotovilom nizke cene in ličnega dela.

Z odličnim spoštovanjem

Fran Dežman,
bukovec.

(16)

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravnokar nova izdaja

„**Molitve,**

katere naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII., v vseh cerkvah svetá po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in velja 100 komadov 2 gld.

Katoliška bukvarna
v Ljubljani,
stolni trg št. 6.

(6)

➡ Zrebanje že prihodnji mesec. ➡

KINCSEM
SREČKE

à 1 gld.

11 srečk 10 gld.
samo

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% — 4788 denarnih dobitkov.

(16)

Kincsem-srečke dobivajo se
v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budapešta, Waitznergasse 6.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.